

Herretur til St. Pauli og Hamborg

Har man én gang besøgt St. Pauli eller overværet den lokale klub spille, er man nødsaget til at vende tilbage. Men tro nu ikke, at denne beretning kun handler om fodbold

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@mja.dk

Efter et par år kanten af afgrunden rykkede den »mondæne« tyske fodboldklub Hamburg klub HSV omsider ned i næstbedste række ved slutningen af foregående sæson. Dermed var der lagt op til lokalopgør med bysbørnene fra St. Pauli for første gang i syv år den 30. september på Volksparkstadion, HSVs hjemmebane.

Der skulle ikke megen overtalelse til, før vi var fire fra herreklubben på listen, der ville af sted. For at købe billetter til HSVs hjemmekampe skal man være medlem af klubben. Det er en smal sag, - værre er det når man så, få dage før salget bliver givet fri til den eftertragtede kamp, får besked om, at man kun kan købe to billetter pr. medlem. Nu var gode dyr rådne. Heldigvis fik vi her hjælp af den største HSV-fan nord for Ejderen: Robert Skovs far, Jens. Nu var vi to, der kunne slås med de andre mange tusinde, der ville ind og se kampen.

Resultatet blev, at serveren brød sammen under den store efterspørgsel, men det lykkedes at få de fire billetter i hus.

Flere måneder forinden er der reserveret plads på hotel »Budapester Hof« som er billigt og som ligger lige ovenpå St. Pauli stamværtshuset »Jolly Roger« og kun cirka et langt udspark fra Pauli-hjemmebanen »Millerntor«. Er man til noget lidt mere fancy, men stadig i den billige ende, kan det være »Superbude St. Pauli«. Her skal man være i god til for at få plads. Vi ved af erfaring, at dobbeltsengene på fire-mandsværelset bedst egner sig til nogen der elsker hinanden lidt mere end vi gør, så vi har medbragt to oppustelige underlag og soveposere.

Om snorkeri og stærk indisk mad

Badeværelset er stort, så hvis der er en formastelig, som snorker ud over det sædvanlige, kan man få det røde kort og blive forvist dertil. Det er dog ikke særlig eftertragtet, bl.a. fordi man vil få besøg nogle gange i løbet af natten.

Vel etablerede, med klargjorte liggeunderlag, begiver vi os kort efter kl. 20 ind på en indisk restaurant i en lille sidegade. Lokalet er voldsomt dekoreret med guirlander af crepepapir i heftige farver.

Den noget feminine og venlige tjener oplyser at der er fire kategorier af stærk, at vælge i mellem: 1: Nicht scharf. 2: Mittelscharf. 3: Scharf og 4: Indisch scharf. Fruen til denne artikels forfatter, har boet i Indien som ung og har fortalt, at hun efter hjemkomsten ikke var i stand til at smage noget som helst i et halvt år. På trods af denne advarsel, vælger to af os scharf og de to andre mittelscharf. De to forsigtige, synes ikke rigtig det smager af noget videre. Det gør til gengæld den stærke. Efter første mundfuld tror man ikke sine egne smagsløg, og det er ikke chilistærk, men en form for karrypasta der bruges som forstærker. Min makker efterlader 90 procent. Jeg når igennem, men væskeerne står ud af øjne og næse. Forespurgt fortæller tjeneren, at den »Indisk stærke« er dobbelt så stærk som den som to af os bestilte. Tænk engang!

Foran »Jolly Roger« er omkring 100 St. Pauli-fans samlet, så de fylder såvel fortov som cykelsti. De står i små grup-

per og taler sammen med de kedelige »Astra« øl i hånden. Det altdominerende emne er søndagens kamp mod den mondæne storebror HSV. Værtshuset er overtapetseret med klistermærker med støtteerklæringer til alt fra bøsser til Lampedusa-flygtninge. Omkring 100 meter derfra er endnu flere stimlet sammen på gaden mellem 3 – 4 cafeer og en kiosk der sælger øl. Køen rækker langt ud på gaden, men vi spiller dumme Dänen og får os mængtet ind forbi, for at hente et eksemplar af den lokale avis "Hamburger Abendblatt". Årets kamp, har avisen udnævnt lokalopgøret til. Her er masser af stof om den forestående kamp, samt om Udo Lindenberg, der har samme status i Nordtyskland som Kim Larsen har i Danmark.

Nordtysklands legendariske rockstjerne

»Panik City« er et multimedieshow i St. Pauli om den kendte 72-årige musiker. To af drengene kender ham ikke. Sønderjyden og Sydslesvigeren har fået ham ind med modermælken. 4-mandsværelset ligger 50 meter nede af en sidegade, så støjen fra fans'ene på hjørnet er til at leve med.

Værre er det med snorkeriet, men trods det bliver det morgen. De to novicer ud i Udo Lindenberg, vælger at gå med en tur i Panik City, som er navnet på showet og på Udos mangeårige orkester - Panik Orkester. Det er ret godt sat op og med mange historiske tilbageblik, som da Udo overrakte DDRs leder Erich Honecker en attrapguitar ved et kort planlagt møde.

Udo havde været undergrundsidd i DDR i årtier. Honecker håbede på, at indkassere noget goodwill ved at mødes kort med vesttyskeren, men i klippet ser han ikke videre fornøjet ud og ligner en der føler de to minutter som en evighed. Vores lille prop af en guide taler kun tysk, selvom hun har arbejdet for Søren Osteraard i Zirkus Nemo. Hun er totalt Udo-fan og med til at gøre oplevelsen komplet.

Næste stop er St. Michaels Kirche, som står højt på ønskelisten hos en af drengene. Kirken er Hamborgs største med 132 meter til toppen af spiret og har været et kendemærke for skibe der sejlede op ad Elben. Den er faktisk meget flot indvendig.

Herefter er det Elbphilharmonie, - Hamborgs relativt nye koncerthus, der har overskredet budgettet fra 272 millioner til 866 millioner – euro!

Til gengæld blev det færdiggjort med seks års forsinkelse. Det vælter rundt med mennesker i området som skal ind og se. Det kræver imidlertid (gratis) billetter, som vi først kan få om et par timer på nettet. Bygningen tager sig i øvrigt bedre ud set fra en havnerundfart end her hvor vi står.

På vej hjem løber vi ind i en demonstration mod racisme med 10.000 deltagere. Imponerende hvad man er i stand til at mønstre. Politiet er talstærkt til stede og helikoptere er i luften. Det har sikkert også at gøre med morgendagens fodboldkamp. Rygtet siger at 1000 af de kendte voldelige ultras for længst er ankommet.

Subkultur i St. Pauli og Schanzen

Nu afsted til Schanzen, som er nabobydel til St. Pauli, men hvor sidstnævnte er meget urban med mustikke værtshuse og graffiti, er Schanzen lidt mere fancy med små modebutikker og delikatessforretninger, men lige så hyggelig.

Rote Flora er oprindeligt et teater, der blev besat i 1989 og har været mødested for anarkister og venstreorienterede siden. Bag den temmelig ruinerede bygning, har man anlagt en meget lille skaterbane hvor nogle unge udfører halsbrækende stunts. De er ikke meget for at blive fotograferet. Tæt herved står 10 – 15 unge afrikanere, som sælger hash m.m.

og på en stor overmalet gavl er en håndfuld unge + supporters i gang med et kæmpe gavlmaleri.

De er heller ikke meget for at blive fotograferet af os fire gamle mænd. Pigen der beder mig slette billedet, er dog ikke grundig med at checke om jeg virkelig gør det. Det er som om de unge her er meget nærtagende, hvad angår registrering.

Foran Jolly Roger er 2 – 300 sortklædte fans samlet og fylder helt ud til kørebanen. En af os hæver telefonen for at filme et par sekunder, hvilket får et stort brød til at gå fuldstændig amok. »Det skal slettes omgående!« lyder det verbale overfald. Idioten er fuldstændig i affekt. Det bliver slettet, men manden føler sig ikke forpligtet til at forklare, hvorfor optagelsen ikke må være på telefonen hos en uskyldig turist fra Danmark.

Det er meget ubehageligt. Senere bliver der skudt to store kanonslag af lidt henne af vores lille gade, hvorefter en hær af de sortklædte myldrer derhen. Noget tyder på at vi har at gøre med en gruppe af særligt hardcore fans, som er klar til det meste, hvis chancen byder sig.

Alle er kampklare - også politiet

Søndag morgen går vi over til Millerntor - Paulis hjemmebane, hvor de 6-7000 fans med billet, er ved at gøre klar til afmarch mod HSVs stadion fire timer før kick-off. De fleste er bevæbnet med gratis t-shirts og halv-liters øl. Solen står allerede højt på himlen her midt på formiddagen og luften er tyk af optimisme og højt humor. Vi tager Huyndai'en derud og møder snart små 12 – 15 mands grupper af kampklædt politi på strategiske steder. Snesevis af politiets minibusser er linet op, men det der gør mest indtryk, er en stribe 3-4 meter høje mørkeblå monstre af nogle ombyggede lastbiler, næsten uden vinduer og med velvoksne vandkanoner på taget. Nogle er kaldt ind fra Bremen. Alle har motoren i gang. En af militærets mandskabsvogne ville tage sig ud som en lyserød Fiat 500 ved siden af disse.

Da vi når forsiden af stadion, får vi endnu en overraskelse. Omkring 300 sortklædte HSV ultras har placeret sig på en lille skråning og råber kampråb som med en tunge, medens de gør håndtegn. Det skærer i ørerne og vi kommer i tvivl om, hvor vidt de mange kampberedte politifolk, der omringer dem, har styr på situationen. Pludselig bevæger den store flok sig over mod os og selve stadion.

Kæden af politifolk følger efter og de ender tæt op ad stadion som en stor, sort færeflok, omringet af kampberedt politi. Først en time før kampstart bliver de lukket ind, en efter en, efter grundig kropsvisitering.

Efter en lidt ulden tilværelse de første par måneder i den næstbedste liga, har HSV alt at miste på hjemmebane mod bysbørnene.

Det udsolgte stadion er en imponerende kulisser. De to store fansektioner råber og synger slagsange i et væk. Det er vildt imponerende. Selv på familieafsnittet, hvor vi befinder os er indlevelsen stor.

Stemningen på Brøndby stadion når måske akkurat dette til benskinnerne. Som kampen skrider frem, mærker man på tribunerne, at der har været mange skuffelser for hjemmepublikummet. Kampen ender 0 - 0.

Det er ikke urimeligt, selvom St. Pauli udstråler mest gå-på-mod og fantasi. HSV-hymnen for fuld volumen, da vi går, forekommer lidt hul i lyset af klubbens aktuelle situation. Samtidig på Millerntor har 15000 fans betalt hver fire euro for at følge kampen på skærme placeret foran tribunerne. Huyndai'en vender snuden mod nord. Vi har fået en på opleveren og alle er sluppet for skader, kort og karantæner. Det kalder på en ny tur inden længe!

1

2

3

4

5

6

7

8

- 1. Skaterne på den beskedne bane bag det besatte Rote Flora er dygtige, men ikke meget for at blive fotograferet.
- 2. Demonstration med 10.000 deltagere til fordel for flygtninge og tolerance i bred forstand.
- 3. Sortklædte HSV-ultras med frygtindgydende attituder, råb og sange. De bliver heldigvis godt passet på af politiet.
- 4. Imponerende tifosi udbredes af HSV fans'ene. Stadion koger af forventning op til dagens kamp.
- 5. Legendariske Millerntor Stadion. St. Paulis hjemmebane hvor samtlige 30.000 pladser er udsolgt til alle hjemmekampe.
- 6. Den store seriøse avis Hamburger Abendblatt bruger adskillige sider på det de udnævner til »Årets kamp«.
- 7. Graffiti-kunstnerne på billedet ville ikke fotograferes af frygt for at blive genkendt. Vi må håbe at der ikke er en fra sikkerhedsdiensten der giver sig til at granske billedet.
- 8. Afghansk restaurant. Der er ikke plads til de store armbevægelser, men det er underordnet når maden og selskabet er godt.